

רעב

מחזה מאת עידו בורנשטיין

הדמויות

שרון	בן 40
אודליה	אישתו, בת 40
שירה	בתם, בת 16
ברוך	בן 30

תמונה 1

מקלט. אל הבמה נכנס ברוך, עומד ומביט בעיון בקהל.

ברוך: התקלחתם. דפקתם הופעה. עשיתם רונדלים למצוא חניה, הסתערתם פנימה,

העיקר לשבת, למצוא מקום לרגליים, להתנתק מהעולם. כיביתם טלפונים?

מה אתם מחפשים? ריגוש. אתם פה כדי לקבל ריגוש. נרקומנים של ריגושים אתם.

להשתין מצחוק, למרר בבכי, לצרוח מאימה, שיעלה לכם הדם לראש מרוב עצבים.

טוב, אולי עצבים לא. את זה יש מספיק בבית. לגלות משהו חדש על העולם, על

עצמכם. להתאהב. אממ, תמשיך, תמשיך. שיבוא כבר המישהו, המישהי, שיעורר

את כל מה שהספקנו לשכוח. באמת נראה לכם שאני אעמוד פה, אעשה הצגה,

ומשהו ישתנה? (פונה לגבר בקהל) אתה, איך קוראים לך? לא שומע. אהלן ___.

___, המחשבות שלך מוציאות אותי מריכוז. "יאללה ברוך", אתה אומר, "קאט דה

בולשיט. שעתיים וחצי מעכשיו פונקט, אני נרדם מול הטלויזיה. אני קם מחר

מוקדם. יש לי זמן להיסחף לדברים חדשים? תן להישען לאחור. תעשה לי גוד

טיים" יפה אתה לבוש, ____. יותר מדי אפטרשייב, עד לפה אני מריח. פעם הבאה

תבוא נטוראל, טבעי. תגיד ____, עד מתי תתחבא בחושך? אל תדאג, יש לך לב

חלש, אני יודע. לא נקרא לך לבמה. תהנה מהחושך.

פונה לאודליה, שיושבת בקהל לצד בעלה שרון.

ברוך: בואי...

היא מצביעה על עצמה מופתעת.

ברוך: את, את. הרי את מתה לבוא. אל תעשי

עלינו רושם. מאיזה גיל רצית להיות שחקנית?

אודליה: סליחה?

ברוך: כתוב לך על המצח, "שחקנית".

אודליה: אתה מדבר אלי?

ברוך: את באה או שאני עובר למישהו אחר?

היא יורדת לבמה ונעמדת מולו נבוכה.

ברוך: איך קוראים לך?

אודליה: אודליה.

ברוך: לא שומע.

אודליה: אודליה.

ברוך: מלחיץ, אודליה?

אודליה: מאד.

ברוך: לא שומע.

אודליה: מאד.

ברוך: מה עם מרגש? מאד מרגש. מסעיר, מסקרן, מחרמן, עושה לרצות פיפי. את צריכה פיפי? ... מאד? היא צוחקת. ברוך מביט במישהי בקהל.

ברוך: מה את מחייכת? תכף אני מוריד אותך לפה... אז מה אודליה, נתקענו עם "מלחיץ"? תפתחי עיניים. פנסים, במה, קהל, הכל פה בשביל השחקנית שלנו.

אודליה: אני לא שחקנית.

ברוך: מה את?

אודליה: לבעלי יש משרד לנכסים והשקעות. אני עוזרת לו.

ברוך: מתווכת.

אודליה: כן.

ברוך: ואת עושה את זה טוב.

היא מחייכת במבוכה.

ברוך: מכניסה קליינטים לדירות. עושה הצגה שלמה שזה הבית שלהם. והם קונים את זה. שחקנית.

אז למה את לא מאושרת?

אודליה: אני לא מאושרת?

מה אתה רוצה ממני?

ברוך: אותך.

היא מצחקקת.

ברוך: לא ציחקוק מבוהל. אותך. אודליה, לפני שנים טוויט סביבך קורים, בנית גולם. אבל הכאבים שיש לך פה... (נוגע בצווארה. היא מעווה פניה) ופה... (היא צועקת בלי קול), נגרמים בגלל שהגולם מאלץ אותך להישאר קטנה ומכווצת (נוגע בה)

אודליה: (צועקת) הא!

ברוך: עכשיו שומעים אותך. קיבינימט, אין כבר גולם. יש כנפיים ארוכות עם צבעים מדהימים, שרק מחכות שתפרסי אותן, שתתני להן להעיף אותך למעלה, להיות פרפר, לגעת בחלומות שלך, לעשות שיקרו. (נעמד מאחוריה, מתקן יציבתה) כתפיים אחורה, ראש באמצע, עכשיו תנשמי. תסתכלי עליהם. לא צריך לפחד. הם לא רוצים לעשות לך רע. זהו, נגמר הרע. אני לא מרשה. (לקהל) עומדת לפניכם אישה, שהעזה פעם ראשונה לעמוד מול קהל. אני חושב שמגיעות לה מחיאות כפיים.

שרון מוחא כפיים בלהט ויורד מהקהל לבמה.

תמונה 2

- חדר אמבטיה. שרון ואודליה מול הראי. אודליה מתאפרת בדרמטיות.
 שרון מורח קרם גילוח ולאחר מכן מתגלח.
 אודליה: כמה זמן עוד תתעלם ממני?
 שרון: לא מתעלם.
 אודליה: עד כדי כך התביישת שעמדתי מול כולם?
 שרון: כמה כסף הוא עשה לדעתך בערב הזה?
 אודליה: אנחנו קיבלנו הזמנה.
 שרון: המקלט הזה שלי. הוא לא יתחנף שאני אבוא?!
 יעלה את אישתי לבמה, ימחא לה כפיים?!
 אודליה: אלי הוא לא התחנף.
 שרון: נכון.
 אודליה: לא?
 שרון: האיש גנב. הכרטיסים בכניסה, זה נייר.
 הוא מכניס הכל שחור, בלי לדווח בלי כלום.
 אודליה: אני מאמינה לו.
 שרון צוחק.
 אודליה: כל חור אנחנו מצליחים להשכיר. רק אצלנו בבית עומד מקלט
 ענק ריק, שמביא לי ג'וקים וחלומות זוועה. פתאם נופל מהשמים
 הבחורצ'יק הזה, מוכן לשלם בשביל לנקות, לסדר, לעשות שם
 טוב לאנשים. והוא עוד מציע שנצטרף לסדנאות שלו חינם.
 שרון: נהדר.
 אודליה: עשיתי טעות. אני מתנצלת. לא הייתי צריכה לשכנע
 אותך להשכיר. אבל הסכמת. וממש פה, מתחת לרגליים,
 מתרחשת סדנת העצמה ושינוי.
 שרון: את עוד מעיזה לשכנע אותי לבוא?
 אודליה: למה לא נתעצם יחד?
 שרון: (מביט בה מתאפרת) גם עכשיו את מתעצמת?
 אודליה: אני הולכת לפרוס כנפיים.
 שרון: כמו אינדיאני שיוצא למלחמה?
 אודליה: אתה מתבייש בי?
 שרון: אנשים משלמים כסף בשביל לראות איך את עולה לבמה
 ומשפילה את עצמך. מתחננת לשרלטן הזה שיזרוק לך סיסמאות.
 אודליה: אז הוא שרלטן.
 שרון: ממיס שומנים, מכשיר לחיזוק החזה, כל הכרכים
 של ספר הזוהר, תמיד יהיו אנשי מכירות שידפקו בדלת,
 ואת תרוצי להביא ארנק.
 אודליה: אז אני חיפושית זבל שמדמיינת שהיא פרפר.
 עדיף ככה, מאשר להיתקע חיים שלמים בתוך גולם.

שרון: ממתי את גולם?
 אודליה: אני גולם. בחייך, תסתכל עלי, גולם.
 שרון: על מה את מדברת?
 אודליה: תסתכל עלי.
 שרון: מה?
 אודליה: הכל.
 שרון: אודי, לא מוותר על מילימטר ממך.
 אודליה: אז תסביר לי איך זה שאני לא נוהגת.
 שרון: יש לך אוריינטציה חרא.
 אודליה: תירוצ' עלוב. מגיעים בבוקר למשרד, לך יש פגישות.
 אז במקום לקחת את האוטו, אני מתחננת שתקפיץ אותי. משכנעת קליינטים שיגיעו לחתום במשרד, שתהיה לי סיבה לנסוע איתם.
 שרון: ולא תגידי שאין לך רשיון.
 אודליה: ועוד יש לי רשיון. אתה קולט. יש לי רשיון.
 שרון: טוב, את מפחדת.
 אודליה: אין לי אומץ, אין לי ריכוז, אין לי אוריינטציה, מה עוד?
 שרון: זה מה שאת רוצה לשנות?
 אודליה: אני הולכת לפרוס כנפיים.
 שרון: אודליה, אנחנו לא באופרת סבון. זה החיים שלך.
 אודליה: למה אתה מתעקש שאני אראה כמה מלוכלך ומגעיל ורע בחוץ?
 תן לי לחיות באשליות. זה שומר עלי... לאן אתה יוצא?
 שרון: לא יוצא.
 אודליה: למה אתה מתגלח?
 שרון: יורדים למקלט.
 אודליה: אתה בא איתי?
 שרון: לא בא לך?
 אודליה: אוי, מותק.
 הוא שופך אפטרשייב על כף ידו וטופח עם הידיים על פניו.
 אודליה: שים מעט. הוא ביקש מעט.
 הוא שולח מבט מאיים. היא נצמדת אליו, מביטה דרך הראי.
 אודליה: איזה כיף לי. בעלי היפיוף מקריב למעני ערב, שאני לא אשב לבד.
 אממ... כמה זמן לא שמת את הריח הזה.
 שרון: נרד?
 אודליה ושרון חוזרים למקומותיהם בקהל.

תמונה 3

מקלט. ברוך עומד מול הקהל, פונה לגבר אליו פנה בתמונה 1.
ברוך: _____, מה קורה? יצאת מפה נסער פעם קודמת. ראיתי. אמרת לעצמך,
השבוע אני מעיז, קופץ ראש, צולל פנימה, נותן לים הגדול לסחוף אותי.
איזה יופי. תגיד _____, עשית את זה? נכנסת למים? גלגלת את הרעיון,
דיברת עליו, בשביל מה באת? (לקהל) כמה שנים תמשיכו לשבת בחושך,
לעלות זכרונות, לטחון טראומות, לזיין בשכל? מילים, פסיכולוגיה,
בלה-בלה. די. העבר עבר. הגיע הזמן לקפוץ ראש למים. תאמינו לי.
יש פה אחלה גלים.
אודליה ושרון יורדים מהקהל לשולחן אוכל.

תמונה 4

מטבח. שרון יושב מול ברוך, ביניהם שירה בתם. לפני שרון צלחת עם שאריות, לפני שירה צלחת מלאה. שניהם מביטים בברוך האוכל ספגטי. אודליה מול המקרר הפתוח. אודליה: דניס בשום, כרובית בבלסמי, סלט קולסלאו ביתי, הכל שאריות מהוויקאנד אבל טרי-טרי. קציצות, תוך שניה אני מפשירה לך, עגבניות ממולאות...

שרון: הוא אמר לך שהוא לא רוצה.
ברוך: אמממ!

אודליה: לא מפתיעים אותי בסוף האוכל כשהכל נגמר.
ברוך: אמממ!

אודליה: זה רק ספגטי.
ברוך: אמ-אממממ!

אודליה: מה זה פה, טברנה? תכף תשבור צלחות מרוב התלהבות. הוא מניף צלחת, מתכוון להשליך אותה, אודליה צועקת. הוא מניח חזרה. שרון: אתה ממש נהנה.
אודליה: אתה לא חוגג על האוכל שלי?
שרון: (לשירה) יצא הפעם בסדר, לא?
שירה: אני הרמתי ידיים. איטריות רכות שמים במרק. זה לא ספגטי.
ברוך: אני אוהב.
אודליה: אתה סתם אומר.
ברוך: אוכל שבא מאהבה, ממלא אותך אהבה.
אודליה: יא!

היא משפשפת עור ידיה ומביטה בשרון.
שירה: יש לך עור ברווז?
שרון: איפה למדת לעשות סדנאות כאלה?
אודליה: לא תאמין איזה תמונה עלתה לי.
שרון: נו?

אודליה: המסעדה הקטנה ליד המדרגות הספרדיות.
שרון: אוסטרליה מארגוטה.
אודליה: בור סיד הבעל שלי. זוכר הכל.
שרון: היא זוכרת רק דברים טובים.
אודליה: ככה צריך, תגיד לו.
שרון: נו?

אודליה: איפה היינו?
שרון: אוסטריה מארגוטה.
אודליה: או! לכולנו הרוסות הרגליים אחרי הותיקן. שניהם גררו אותי קילומטרים, העיקר לראות את הקפלה הסיסטניית.
שרון + שירה: סיסטינית.

אודליה: האמת לא נפלת. יותר מדי גבוה. הצוואר נהרס בשביל סתם
 ציורים קטנים על התיקרה, והכל חשוך, אבל מרשים, אין ספק,
 חובה לראות. וסופסוף התיישבנו במסעדה משפחתית קטנה,
 עם שף מאסטרו ואישתו שמגישה לשולחן. והכל אוכל שבא
 מאהבה. שרון הזמין מרק צפרדעים שחשבתי שאני מקיאה,
 ושתינו התנפלנו על ספגטי, ליקקנו את האצבעות. מה היה שם?

שירה: (מרחיקה הצלחת בה לא נגעה) טעם?

אודליה: תמיד אמרו לי, "פסיכית, יוצאת לנופש בשביל להיתקע עם הילדה?"

אבל לי לא היתה שאלה. טיולים, אוכל, אהבה אמרת,

את הלב אני מוציאה, והיא - כלום. (מסמנת על הפה) סגור.

שירה: בזבז לתת אגוזים למי שאין שיניים.

אודליה: בדיוק.

שירה: מי שמקיא לבאר שהוא שותה ממנה, נשאר רעב.

אודליה: מחקה אותי.

שירה: אוכל שבא מאהבה, ממלא אותך אהבה.

ברוך צוחק, מוציא קופסת סיגריות.

שרון: אצלנו לא מעשנים.

ברוך: וואלה?

אודליה: מצטערת. שרון ואני הפסקנו יחד. עוד בלהקה.

שרון: "להקה".

אודליה: אל תראה אותנו ככה. פעם היינו רקדנים מקצועיים.

שרון: הכרנו בחוג ריקודים סלונים. חוג.

אודליה: צילמו אותנו לטלוויזיה, כמעט הופענו בחו"ל,

קראו לנו "הזוג המלכותי".

שירה: נו באמת, אמא.

אודליה: ירח דבש נסענו לקפריסין, ביטלו את השיעור.

היא מביטה נרגשת בשרון, משפשפת את ידיה.

אודליה: יא מותק...

שירה: עוד פעם?

שרון: שכחי מזה.

אודליה: למה?

שרון: לא רוצה.

אודליה: למה?

שרון: לא בא לי לרקוד.

ברוך: למה לא?

שירה: אתה לא רצית עוד אוכל, הוא לא רוצה לרקוד.

אודליה: לא צריך.

שרון: (קם) אודי...

אודליה: די, עבר לי.

הוא אוחז בידה, היא נעתרת מיד.
 שרון: (לשירה) אנחנו נרקוד, את תשירי.
 שירה: נראה לך?
 אודליה: אוי נו כן. (לברוך) מה שתבקש היא יודעת.
 נו, תעשי סינטרה.
 שירה: נראה לך?
 שרון: בשבילי.
 הוא ואודליה עושים מחווה מלכותית. שירה מחייכת, מביטה נבוכה בברוך.
 היא שרה, תחילה בריחוק ובהמשך מכל הלב. שרון מסמן לה, מאחורי גבה
 של אודליה, שירה מסיימת לשיר. ברוך מוחא כפיים.
 שרון: תזמין את המשפחה המלכותית להופעות במקלט?
 אודליה: השתגעת?
 שרון: בשביל זה הקמת אותי.
 הם מתיישבים על כסאותיהם בו זמנית. שתיקה.
 ברוך: אלה המקומות הקבועים שלכם?
 שרון: מה אתה מתכוון?
 ברוך: ככה אתם תמיד יושבים?
 אודליה: אין לך משפחה? תמיד זה קבוע.
 אני קרוב למקרר, שירה רחוק ממנו, ושרון עם הפנים החוצה.
 כולם פונים לכיון מולו יושב שרון - הקהל.
 שרון: מעורר קנאה.
 ברוך צוחק.
 שרון: מצחיק אותך?
 ברוך: מעורר קנאה.
 אודליה: הגינה של השכן שלנו, החלום הרטוב של בעלי.
 שרון: זה עוד כלום. תעבור את המדרכה, תציץ
 מעל הגדר. פרחים, עצים, מטפסים, גן עדן.
 ברוך: ראיתי, תאמין לי.
 אודליה: והכל בשביל הקלוץ שגר שם.
 פלא שהבן שלו שרף לו את הבית?
 ברוך: למה אתם לא משקיעים בגינה?
 שרון: לנו אין שמש מאחור.
 ברוך: יש צמחים שלא צריכים שמש. אני ואתה יכולים להרים פה גינה,
 לא פחות גן עדן.
 שרון: גם גינות אתה עושה?
 אודליה: אולי פשוט נאמץ אותו?
 ברוך: כסא כבר יש. (לשרון) ואם אני מסתיר את הנוף,
 (מתכופף) אני יכול לשבת ככה.

תמונה 5

- מקלט. ברוך מול הקהל. שרון מתקרב, נעמד מולו, ידיו על מותניו.
 שרון: כן.
 ברוך: (מחקה עמידתו המצ'ואית) כן מה?
 שרון צוחק ומשחרר ידיו.
 שרון: רצית מתנדב.
 ברוך: תכירו, שרון, הבעל של אודליה, האישה הראשונה
 שהעזה לעמוד כאן. המקלט הזה שייך להם. וחופץ מזה
 שיש להם בת מקסימה והם משפחה חמה ואוהבת, הם
 גם בעלֵבֵתים קשובים ומתחשבים. אז קודם כל תודה.
 שרון: בבקשה.
 ברוך: התחנפתי מספיק בוס?
 שרון: (צוחק) לגמרי.
 ברוך: למה באת?
 שרון: אודליה ביקשה.
 ברוך: אה, אתה כאן בשביל לשמור על שלום בית.
 שרון צוחק.
 ברוך: מה אתה רוצה?
 שרון: מה אני רוצה להיות כשאני אהיה גדול?
 ברוך: אתה גדול.
 שרון: מה אתה שואל?
 ברוך: מה אתה רוצה?
 שרון: יש לי הכל.
 ברוך: שקרן.
 שרון: סליחה?
 ברוך: מה אתה רוצה?
 שרון: אמרתי.
 ברוך: שקרן.
 שרון: למה אתה אומר את זה?
 ברוך: כי אתה כזה.
 שרון: כזה מה?
 ברוך: שקרן ופחדן.
 שרון: מה עוד?
 ברוך: פעם לא היית ככה.
 שרון: שקרן ופחדן?
 ברוך: שקרן ופחדן.
 שרון: הייתי ילד דובר אמת ואמיץ?
 ברוך: אתה רוצה להראות לנו שאתה חכם?
 שרון: זה אומר שהייתי ילד טיפש?

ברוך: כי אתה מצליח. מסתכלים עליך, יודעים מיד: "הנה איש חכם. אחלה גבר עם ביצי שור". אבל אני רק רציתי לדעת מה אתה רוצה. מה אתה רוצה? מה אתה רוצה? שחרר את הבטן, תפסיק לעבוד מהראש, תגיד מה הבטן שלך אומרת. גם אם תעשה פאדיחות, גם אם תגיד משהו דפוק, מרושע, ילדותי, כוס אמק, זה משחק. תן לילד שלך חופש. על הזין ברוך, על הזין הקהל, ההורים, האישה, המדינה. תעשה מה שאתה רוצה. מותר לעשות הכל. הכל. שרון, מה אתה רוצה?

שרון: לחזור למקום שלי.

ברוך: שקרן.

שרון: זה מה שאני רוצה.

ברוך: מה אתה רוצה?

שרון: אמרתי.

ברוך: מה אתה רוצה?

שרון: לא רוצה כלום.

ברוך: אתה משקר.

שרון: תפסיק להגיד את זה.

ברוך: תפסיק לעשות את זה.

שרון: מה אתה רוצה ממני?

ברוך: מה אתה רוצה?

שרון: מה אתה רוצה?

ברוך: מה אתה רוצה?

שרון פונה לחזור למקום. ברוך תופס אותו ביד.

שרון: תעזוב אותי.

ברוך פונה לקהל. שרון לא זז.

ברוך: מי רוצה לרדת הנה?

שרון: מה אתה רוצה? תגיד לי. מה אתה רוצה?

ברוך מביט בשרון. הוא ניגש ומחבק אותו. שתיקה.

שרון מרים ידיים, מחכה שברוך יעזוב אותו.

שרון: הלו, הלו. בוא נעצור פה. (לקהל) אודליה... שירה...

אודליה ושירה יורדת מהקהל לבמה.

שרון: אין לי בעיה להשכיר לך את המקלט. תעמוד בלי תעודה,

בלי ידע מקצועי, תתחבק, תעשה מה שאתה רוצה, אל תפסיק

לרצות. אני רק מבקש, עזוב את המשפחה שלי בשקט. (לקהל)

תמשיכו לעשות חיים, ודיר באלק להדביק מסטיקים למושב.

הוא ואודליה פונים לצאת. שירה נעצרת, מביטה בברוך.

ברוך: שלום.

שירה: היי.

ברוך: רוצה להגיד משהו?

אודליה: שירה!

שירה: מה "שירה"? מה את סותמת לי את הפה?

היא פונה לברוך. שתיקה. פונה להוריה. שרון מסמן לאודליה, הם יוצאים. שירה ממהרת אחריהם.

תמונה 6

- מטבח. המשפחה בארוחה. שרון ואודליה אוכלים ספגטי, לפני שירה צלחת ריקה.
 אודליה: מה הכנסת היום?
 שירה: לא מעניין.
 אודליה: תעני לי.
 שירה: הכנסתי.
 אודליה: מה?
 שירה: 2 גרנד סמית, 5 גזרים, חצי לקט נורמנדי.
 אודליה: וזה מספיק לבחורה בת 16?
 היא מעמיסה ספגטי על צלחת ומניחה לפני שירה. זו אוכלת בהפגנתיות.
 שרון: (ברוך) מה רצית להגיד שם?
 אודליה: לעשות לנו בושות מול כולם!?
 שרון מסמן לאודליה שלא תפריע. שירה מניחה את המזלג, מחייכת נבוכה.
 שירה: סתם.
 שרון: מה?
 שירה: זה היה לא לעניין אחרי מה שהוא עשה לך.
 שרון: מה רצית להגיד?
 שירה: ניסיתי לחשוב מה אני רוצה. כאילו, מה אני הכי רוצה.
 שרון: מה את הכי רוצה?
 הם מחייכים אחד לשני.
 שירה: סתם... נו, זה פאטתי... אתה באמת רוצה לדעת? אני כבר
 מזמן יודעת את זה. כאילו... אני רוצה לשיר. לא סתם להיות
 זמרת בובה, לעשות מוזיקה, להיות מוזיקאית. יש כמה דברים
 שהתחלתי לכתוב ו... זה הכי מלא כשאתה שר, כאילו, באמת,
 דברים שחשוב לך להגיד. מה אתה מסתכל?
 שרון: כמה את מוכשרת.
 אודליה: כמו שד.
 שרון: זה לא מספיק. יש לך מושג כמה מוזיקאים במדינה הזאת
 מופיעים בחתונות? שרים מול אנשים שתוקעים להם גרעפצים,
 עושים חלטורות, חיים בדחק, בהשפלה, העיקר שמישהו ישמע אותם?
 והם כבר ויתרו על להגיד משהו חשוב, הם שרים מה שרוצים לשמוע.
 "אל תעזבי אותי, בלעדיך אני סמרטוט".
 אודליה: החתונה שהיינו, הופיעה שם נו זאתי, השמנה...
 שרון: ועם כל זה, אם תבואי ותגידי, זה החלום שלי. כל המדינה
 אני אמלא בפוסטרים להופעות שלך. בעצמי אני אתלה.
 אודליה: מותק.
 שרון: מוזיקאית את רוצה להיות?! תשקיעי, תתאמני.
 פיתוח קול, נגינה, תווים, תקשיבי למוזיקה...
 שירה: כל היום אני שומעת...

- שרון: כי לעמוד על הבמה ולעשות צחוק מעצמך, מהחוסר מקצועיות שלך, מהקול הרועד שלך - זה הכי קל.
שירה: בכלל לא שרתי.
אודליה: תקשיבי לאבא שלך.
- שרון: "מה אתה משקיע? מה אתה עשית עם החיים שלך?"
נו, תשאלי אותי. "משרד תיווך זה לא בדיוק קריירה מפוארת".
ומה אני מענה? שבגיל שלך, אחרי בית ספר אני הלכתי לעבוד, שתהיה לנו טלויזיה צבעונית בבית, כי לי לא היה אבא שיממן אותי. ונשבעתי לעשות בחיים שלי מספיק כסף, כדי שהבת שלי תוכל להגיד משהו באמת חשוב.
- שירה: תאר לך הוא היה מכריח אותי לשיר מול הפלוצים האלה. איזה פאטתי.
- אודליה: איך יפיה מוכשרת כמוך יכולה להיות פאטתית?
שירה: לא אמרתי שאני פאטתית.
אודליה: סתומה אולי. עושה דיאטות. הלוואי עלי כזה גוף.
- שירה: לא עושה דיאטות. (לשרון) למה היא אומרת את זה כל הזמן?
אודליה: ימים שלמים לא פותחת את הפה, ואז בבוקר הפתעה. ארבה השתלט על הבית. חיסל פיירקס של לזניה, רוקן את המזווה, גילח את המקרר, שממה. קופץ אורח, אין לי מה לכבד. תגיד לי אתה כמה זה בריא לרעוב ימים שלמים ואז לטרוף באמצע הלילה כמו חזיר יבלות. (לשירה) במקום ללכת על האמת שלך, לשיר, לרקוד, לשחרר את הפנימיות.
- שירה: (לשרון) אולי נציע לשרלטן אסיסטנטית?
שרון: איך הוא לא יושב במקום שלו ואוכל איתנו?
אודליה: אל דאגה. השרלטן כבר לא יעלה לפה.
- שירה: אנחנו אשמים או הספגטי?
היא תופסת את הבטן בעווית של הקאה.
- שירה: הספגטי. אני חייבת לשירותים.
- שרון: את בטוחה שזה מה שאת רוצה?
שירה: לא יודעת.
- שרון: מה את רוצה?
שירה: לא יודעת.
- שרון: מה את רוצה?
אודליה קמה ויוצאת.

תמונה 7

מקלט. אודליה נכנסת עם שמיכה, ניגשת לברוך ששוכב ישן ומכסה אותו.
 הוא מתכרבל בשמיכה ואז מתעורר בבהלה, עדיין שרוי בחלום.
 ברוך: די, די, אל תעזרו לי. לא מעניין אותי שזאת
 עבודה שלכם. לא מוצא.
 אודליה: אני לא בסדר.
 ברוך: כתוב בחוזה במפורש, המקלט מושכר לסדנאות.
 מה אתה מתגנב בחושך, מתחבא. נו, תזרקו אותי.
 אודליה: מטומטמת. לא מעירים באמצע חלום.
 ברוך: מה?
 אודליה: לא מרשה לישון יותר על הריצפה. כאבי גב, דלקת ריאות,
 ראומטיזם, מה אתה צריך את זה?! הרי יש פה שירותים עם
 מזרונים, מצעים, הכל. בשביל מה הוצאתי הון להפוך את המקלט
 הזה לתא בידוד הרמטי?! זורקים עלינו טיל ביולוגי, העולם נחרב,
 חודש אנחנו רוקדים פה הורה, מצפצפים על הכל. לא גאוני?
 הוא קם, חוזר לעצמו. היא מסדרת לו את החולצה.
 אודליה: או! עכשיו אתה ברוך.
 הוא משפשף עיניו.
 אודליה: מה קמת? שלושה לילות אתה קופא מקור ואני לא מעיזה
 להפריע. הבאתי שמיכה, שתישן טוב, לא שתתעורר.
 ברוך: מצטער.
 אודליה: אני מצטערת.
 ברוך: כולנו מצטערים.
 אודליה: אתה רוצה לישון?
 ברוך: עכשיו?
 אודליה: אז מה עושים?
 ברוך: מה בא לך?
 היא מסתכלת מסביב.
 אודליה: מה אתה אומר?
 ברוך: סדנא פרטית?
 אודליה: אמאלה... מה לעשות?
 ברוך: טיל עם ראש נפץ גרעיני נורה הרגע לעבר הבית הזה.
 הוא נוקש באצבע צרידה לאורך התרגיל, מסמן זמן שעובר. מתרחק ממנה.
 ברוך: חמש דקות מעכשיו, הכל נגמר.
 מקלט הרמטי לא יעזור. מה את עושה?
 אודליה: אפילו בצחוק לא... ואבוי לי.
 תלך מפה עם התרגיל הזה, מה אני בעונש?
 ברוך: נשארו ארבע דקות.

אודליה: מה זה המהירות הזאת? אני לא משחקת...
 מה אתה שותק? ... ברוך... תענה לי...
 אתה לא משאיר אותי לבד.

ברוך: למה?

אודליה: לא מוכנה.

ברוך: למה?

אודליה: ככה!

ברוך: טוב.

אודליה: אתה מת איתי?

הוא מהנהן.

אודליה: כמה זמן נשאר?

ברוך: שלוש דקות.

אודליה: מהר מדי, אתה סופר מהר מדי. מה נעשה?

ברוך: את מחליטה.

אודליה: די כבר, תגיד משהו.

ברוך: את יכולה לעשות הכל.

אודליה: בשלוש דקות אי אפשר לעשות כלום.

ברוך: רוצה לרקוד?

היא פולטת נחרת בבוז.

אודליה: "אני רוקדת", עם התמונה הזאת תעצום עיניים?

ברוך: שתי דקות נשארו. זהו. אחרי זה אין אודליה.

ואת עסוקה מה חושבים עליך?

אודליה: אל תבלבל את המוח. שתי דקות לפני המוות, אתה

תבחר לעשות רונדלים בחדר עם שמנה גריאטרית? זובי!

ברוך: זוכרת את הריקוד עם שרון במטבח?

אני רוצה להיות חלק מהתמונה הזאת.

עולה מוזיקה. הוא סוחף אותה לריקוד.

שרון נכנס, עומד, מביט בהם רוקדים.

אודליה: אתה באמת חושב שאני יכולה לעשות הכל?

ברוך: לרקוד זה כל מה שבא לך?

אודליה: מיליון דברים בא לי.

ברוך: פילים באפריקה, איך מאלפים אותם?

אודליה: זה דוקא פחות בא לי.

ברוך: קושרים את הרגל של הפיל עם חבל ליתד שתקוע באדמה.

הפילון הקטן מנסה להשתחרר, הוא לא יכול. אחרי זה,

כשהוא גדל וקושרים אותו, בתנועה קטנה הוא יכול לעקור

את היתד, אבל הוא כבר לא מנסה. הפיל הענק בטוח

שאינו לו שום סיכוי לזוז.

אודליה: יותר אהבתי שקראת לי פרפר.

הוא צוחק ומבחין בשרון.

אודליה: נגמר הזמן. התפוצצנו?

(מבחינה בשרון) גם אתה התעוררת?

איך נתפקד מחר? מי יפתח את המשרד?

שרון: אני רואה שמצאת בית.

אודליה: הכרחתי אותו. היית צריך לשמוע איזה חורבות הוא

ראה. הבטחתי לו בונבוניירה. חשבתי על הפרטר

המשופץ מול הקניון. אבל עד אז הוא פה...

שרון: משחרר את הפילה מהחבל שלי.

המוזיקה נפסקת. ברוך הולך לתיק, מרים, פונה לצאת.

אודליה: לאיפה אתה חושב שאתה הולך?

(לשרון) אתה מרוצה?

ברוך: אני מרוצה.

אודליה: מישהו שאל אותך? על גוויתי אתה יוצא.

שרון: חייבים דרמה? אולי תתני לנו לדבר.

אודליה: לילה טוב.

היא יוצאת.

ברוך ניגש, מושיט לשרון מפתח.

ברוך: אני אגיע רק לסדנה, אם זה עוד בסדר.

שרון: אני רץ. חורף, קיץ, אני רץ. יוצא לכביש המהיר, חוצה את הפרדסים,

חוזר. למה אני מספר את זה? כל הרחובות בסביבה, ככה מכל

מקום, אני רואה אותך מחייך אלי, עם ניצוץ בעיניים, ומתחת כתוב

"סדנת העצמה ושינוי". נחמד. סדנה שמלמדת איך להיות מלך,

מוכרים כמו קבצן? דף מקומט מוצמד עם נעצים לעץ, ליד פתק

של קיבוצניקית שמנקה מדרגות? תראה אותך, מלך המלכים,

שליח אלוהים, האיש שיקח אותנו לארץ הבחירה - הומלס.

הוא ניגש, מוריד מכתפו של ברוך את התיק.

שרון: והקהל מגיע. נחמד. אבל מה יקרה הצגה הבאה? מה יקרה עוד

חודש? תיבנה בסיס, תן תחושה של בשר, אתה לא סתם גונב כסף.

תיקח כמה מהספרי רוחניות של אודליה, תבנה מהקלישאות האלה

קורס, תחייב על עשר פגישות, קח צ'קים מראש, תביא עוצמה.

שתיקה.

שרון: כתבה בעיתון. תעביר סדנה לילדים עם סרטן ואז כתבה בעיתון.

פרסום קבוע במקום מכובד. תגדל חכם. רק ככה תפוצץ אולמות,

תפתח עוד סדנאות, תעשה כסף. מגיע לך. תמצא דירה, תקנה

מגהץ, תפסיק להיות חורני.

שתיקה. הוא מחייך.

ברוך: אני מצחיק אותך?

שרון ניגש לפינה ומוציא כמו קוסם ממקום מיסתור סיגריה ומצית. מדליק סיגריה, מתענג

על השאיפה, נותן לברוך.

שרון: מבין למה לא רציתי אותך פה?

עכשיו אתה יודע מה הסוד שלי.

ברוך: אני שרלטן?

שרון: לא. גם אין לי שום בעיה שתישן כאן.

בוא נרוץ. הגיע הזמן לקפוץ ראש למים. אתה אמרת.

הוא מועך את הסיגריה עם הנעל.

תמונה 8

- שרון וברוך רצים במקום זה לצד זה. שרון קליל. ברוך מתנשף, לא בכושר. שרון: הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים. אודליה היתה בשמירת הריון, תקועה בבית כמו פגר. "נתפס לי, כואב לי, עצוב לי". וכמה אני יכול להיתקע במשרד? ערב אחד חזרתי הביתה והיא התחילה. אז במקום לבעוט לה בראש, "קיבינימט, לא עושה מסז", יצאתי החוצה, התחלתי לרוץ. רוח, תכף מתחיל גשם, ואני רץ, עם הבגדים מהעבודה, לא רואה כלום, רץ. ברוך: כן.
- שרון: מנצח את כוח המשיכה, בורח מהפרובינציה הפרימיטיבית הזאת, מאנשים קטנים שמחכים שאני אפול. אני רץ. מגיע לפרדס, מוקף עצים, מוסתר מהעולם, ואז חוזר לשדה קרב. ודבר אחד יש לי להגיד לך. ברוך: כן.
- שרון: תגנוב. זאת הדרך היחידה להתפרנס בכבוד במדינה שלנו. תגנוב. אבל אל תהיה אדיוט. אל תבקש רק מזומן, זה לא עובד ככה. תוציא קבלות. ברוך: אין לי קבלות.
- שרון: אין לך תיק במס הכנסה? ברוך: אין לי חשבון בנק. שרון: אז מה יש לך? ברוך: תיק. יש לי תיק כחול. שרון: אתה לא נורמאלי. ברוך: נכנסים לפרדס? שרון רץ וברוך אחריו. הם מקיפים בריצה את הבמה.

תמונה 9

חלום אודליה. הבנים מקיפים בריצה את הבמה. אודליה בחלוק, פרועת שיער, ממהרת אחריהם, מנסה לשוא למשוך תשומת ליבם. שירה נכנסת.

שירה: אבא לא שם.

אודליה: בטוח?

שירה: יש לך אוריינטציה חרא. כל פעם שאת חושבת ימין, לכי שמאל. רק ככה תגיעי.

אודליה: מה הייתי עושה בלעדיוך?

שירה: קונה מפה? (מצביעה לקהל) המלון שם.

אודליה: יא, איזה יופי!

שירה: פאלוס חלוד מברזל.

אודליה: זה מגדל אייפל.

שירה מביטה באמא שלה, המשפּשפת ידיים בהתרגשות.

שירה: איבדנו את אבא, נגמר לנו הכסף, ולך יש עור ברווז?

אודליה: בשביל כרטיס מטרו היית מוותרת על הקרפ ערמונים?

אל תדאגי, אנחנו מורידות אותו בהליכה.

שירה: אין לי מושג איפה אנחנו.

אודליה: הנה אבא!

שירה: תתעוררי כבר.

אודליה: הוא תכף יפתיע אותנו.

שירה: אמא, השמש נעלמת.

אודליה פונה לצד השני, כביכול ללקוח.

אודליה: ווא'לה! שקיעה בסלון. מה עוד אפשר לבקש? (מצביעה קדימה)

לבניין הזה אין אישור תוספת בניה, גם לזה לא, אף אחד לא

מסתיר. אנחנו על גג העולם, מול הים, שקיעות לנצח, לא חלום?

חלום! חדודת תתעלף. צלצל אליה. (לשרון) מותק, איפה אתה?

הדלקתי קליינט על הדופלקס, סגרת חלונות כמו שאמרת,

שלא ישמעו אוטובוסים, אבל המיזוג לא עובד. אני נחנקת.

שירה עומדת מבוהלת על המקרר, מנסה להתרומם עם הידיים.

שירה: אמא.

אודליה: ווא'לה! יותר גבוה מהאייפל, מעזריאלי.

שירה: אמא.

אודליה: תהרגי אותי, לא נוהגת.

שירה: אמא.

אודליה: תסתכלי עלי, זה עוזר להיות היסטורית?

תעשי עם הידיים, תוך דקה בקו אווירי את בבית ספר.

לא להסתכל למטה. לא תיפלי, אמא שומרת.

שירה: אני לא מצליחה לעוף.

אודליה: תעשי כבר רישיון.

שירה מצביעה על ברוך.

שירה: זאב!

אודליה: עיניים אדומות, ריר, ניבים, שערות.

שירה: אמא.

אודליה: מתנפלים, חותכים, קורעים, משספים,

שירה, ילדה שלי, תושיטי יד, תצילי אותי.

שירה: אמא.

אודליה: אמא קלה. תלי אותי על הצוואר.

אני אהיה שרשרת המזל שלך. בואי נעוף מפה.

תמונה 10

- פרדס. ברוך ושרון רצים. ברוך מועד. דם מכסה את רגלו. הוא נשכב, מתפתל, גונח. שרון פושט חולצתו, מנקה את הרגל הפצועה. לאחר מכן הוא מגלגל החולצה וחובש את הרגל.
- שרון: זה לא רציני. לא צריך תפרים.
- ברוך: סאאמק.
- שרון: חמישה ליטר יש לך בגוף. החמישים סיסי האלה זה כלום. תראה, אני קושר חזק, הדם מפסיק לזרום. ברוך, מה עשית בצבא?
- ברוך: סאאמק.
- שרון: תהיה גבר. מה יש, קצת דם.
- ברוך: סאאמק.
- שרון: כוס אמאק ערס! הם צוחקים. שרון מסיים לטפל ברגל.
- שרון: אין לך מה לדאוג. נתפוס טרמפ, נגיע הביתה, נחטא, נחבוש כמו שצריך, מחר תקום חדש. מה אתה מסתכל?
- ברוך: הכל אתה יודע
- שרון: טוב, אתה רק דיבורים. קופי אודליה.
- ברוך: בגלל זה אנחנו צריכים אותך.
- שרון: מישהו חייב לעשות את העבודה השחורה. כמו שאבא שלי אמר, "כשזוג מתחתן, הראשון שמוריד את זבל, עד הקבר הוא יוריד זבל".
- ברוך: וכל בוקר מחדש, אתה מוריד זבל ומרגיש זבל. אבא שלך צדק, אסור לסמוך.
- שרון: דוקא סומך עליה.
- ברוך: אבל לא על עצמך.
- שרון: זה מציק לך?
- ברוך: חבל לי.
- שרון: למה?
- ברוך: אתה מוצא חן בעיני.
- שרון: קבענו כבר שתישן במקלט, לא?
- ברוך: אתה סומך עלי?
- שרון: שווה לי?
- ברוך: מה יקרה אם תסמוך עלי?
- שרון: כן. מה יקרה?
- ברוך: תגלה שאני מזיין את אישתך?
- שרון: בא לך?
- ברוך: אודליה אוהבת אותך?
- שרון: מה אתה אומר?

- ברוך: היא תבגוד בך?
 שרון: תגיד אתה.
 ברוך: אתה יודע. היא אוהבת אותך. וגם אני.
 שתיקה.
 שרון: תביא יד.
 ברוך: חכה.
 הוא נשכב לאחור, מביט בפנס שמאיר אותו. שרון יוצא מהאור.
 ברוך: וואלה... צריך ליפול, להיפצע,
 רק אז אתה נזכר כמה הירח יפה.
 שרון: תפוס.
 הוא זורק מהחושך לברוך תפוז. ברוך מריח אותו, מעביר מיד ליד. מקלף.
 ברוך: אמיתי.
 שרון: פה הם גדלים, לא על המדף בסופר.
 ברוך: תפוח זהב. בדיוק כשמתייבש לי הפה.
 שרון: תפוז. מה אתה מתלהב?
 ברוך: מתלהב. ירח. תפוז. שרון. מושלם.
 סאאמק, למה לא להתלהב?
 הוא נותן לשרון חצי תפוז מקולף. הם אוכלים.
 ברוך: תפסיק.
 שרון: מה?
 ברוך: המחשבות האלה.
 שרון: איזה מחשבות?
 ברוך: נעשה מאוחר. הלכה החולצה.
 נשארתי עם ידיים דביקות.
 שרון צוחק.
 ברוך: אבל מה קורה עכשיו?
 שרון: מה קורה עכשיו?
 ברוך: תקשיב. תריח. תסתכל מסביב.
 תסתכל עלי. יפה לך זיפים.
 אף פעם לא היה רגע כזה. וכזה. וכזה.
 שתיקה. שרון מפנה ממנו מבטו.
 שרון: נלך?
 הוא שולח יד לברוך, עוזר לו לקום. ברוך נעמד בקושי על הרגל הפצועה.
 שרון תומך בו. ברוך מחבק שרון. שרון נעתר לחיבוק, אוחז בו בחוזקה.

תמונה 11

אמבטיה. אודליה יושבת ישנה על האסלה. היא מתעוררת בקריאת בהלה.
 שרון נכנס ומתחיל לצחצח שיניים מול הראי. היא מעסה את צווארה הכואב, מביטה בו.
 אודליה: מותק, איפה היית?
 הוא עושה תנועת ריצה.
 אודליה: יצאת לרוץ באמצע הלילה?
 הוא מחייך.
 אודליה: מתי הלכת לישון?
 הוא מרים יד פתוחה.
 אודליה: חמש בבוקר?! איך תתפקד היום?
 הוא נוקש באצבע צרידה.
 אודליה: איך אתה מדאיג אותי ככה?
 תראה איפה נרדמתי? סיוטים יש לי ממך.
 היא קמה, מביטה בראי. הוא שוטף את הפה.
 אודליה: אתה חוגג, אני מקבלת עיגולים שחורים.
 מה אתה כל כך מאושר?
 אודליה: מותק, אני לא עציץ. תענה לי.
 שרון: רצתי. קמתי עם אחלה מצב רוח.
 למה זה עושה לך רע?
 אודליה: עושה לי רע?
 שרון: היה לי כיף. בלעדייך. איזה בעל בוגדני.
 הוא בוחן פניו. מחייך.
 אודליה: אתה לא מתגלח? ככה תצא לפגישות?
 או שירדת מהפסים או שאני עוד חולמת.
 הוא מרים את מכסה האסלה, מפשיל מכנסיים ומתיישב.
 שרון: תחזרי לישון.
 אודליה: כבר מאוחר.
 שרון: אני אפתח בלעדייך.
 אודליה: לא רוצה לישון. חלמתי שאתה בוגד בי.
 שרון: מה חדש?
 אודליה: עם ברוך.
 שרון: מפילה עלי פנטזיות שלך. נחמד.
 תרדי אליו. סיימי את החלום כמו שצריך.

אודליה: אתה מגעיל. אני מאושרת שקמת ככה. מאושרת. גם כשאתה מסריח את האמבטיה ואי אפשר לעמוד לידך, אני מאושרת. אני מאושרת. אתה שומע, אני רוצה להיות מאושרת.

שרון: אז צאי מפה.

אודליה: מותק, אני נוהגת היום למשרד.

שרון: זה התנאי בשביל לחרבן שניה בשקט?

אודליה: הגיע הזמן לקפוץ למים.

שרון: אני לוקח אותך לכל מקום.

מה את צריכה את החרדות האלה?

אודליה: אני צריכה.

שרון: בדקת אם הרשיון שלך בתוקף?

אודליה: הוא בתוקף, הוא בתוקף.

שרון: קודם תבררי. אחרי זה נדבר.

תמונה 12

מטבח. שירה פותחת את המקרר, מתבוננת פנימה, מתרחקת. מתחילה לשיר.
ברוך נכנס בלי שתבחין בו, עוצר, מקשיב. היא מסיימת לשיר.

ברוך: איזה יופי.

שירה: "איזה יופי"?

ברוך: כן.

שירה: "איזה יופי"?

ברוך: את שרה נורא יפה.

שירה: שְׁרִיטָה תשיר יפה. מה אתה בכלל מקשיב?

באיזה רשות אתה עולה מהמקלט לתוך הבית שלנו?

צא מסביב, דפוק בדלת, אני אחליט אם אני בבית או לא.

ברוך: צודקת.

שירה: מה אתה רוצה?

ברוך: נורה.

היא יוצאת. הוא מתבונן מסביב, מבחין במאפרה שמונחת על המקרר.

ברוך: נשרפה נורה בשירותים. יש שם מסיכות אב"כ,

קונסרבטים, בגדים, ג'ריקן עם נפט. רק נורה אין.

שירה: (מבחוץ) מתערבת איתך שכל הקוסמטיקה שלה

נמצאת שם, אבל בקבוקי מים, ברח לה מהראש.

ברוך: דוקא מים יש.

היא נכנסת עם נורה בקופסה.

שירה: בונה מערכת סינון למתקפה ביולוגית.

מבחינתה עושים רמונט. אפשר לטזז אנשים,

לזרוק כסף. העיקר שמה ג'ריקן עם נפט.

ברוך: בעיני אמא שלך אחלה.

שירה: אחלה.

היא נותנת לו את הנורה.

ברוך: איפה הם?

שירה: חתונה.

ברוך: נתנו לנו הזדמנות לדבר.

שירה: על מה?

ברוך: על קפה וסיגריה.

שירה: אני לא מעשנת.

ברוך: גם אני לא.

הוא ניגש, מוריד את המאפרה מהמחבוא שעל המקרר, מניח יחד עם הנורה על השולחן.

שולף קופסת סיגריות, מושיט לה אחת. היא קוראת מה כתוב על הסיגריה.

- שירה: נראה לך תקנה אותי בדנהיל?
ברוך: איך תדעי אם לא טעמת?
שירה: לא טעמתי?
ברוך: לא מצאתי פה דנהיל.
שירה: אז למה באת הנה?
ברוך: רוצה שאני אלך?
שירה: די.
ברוך: מה?
שירה: "תרצו. תטעמו, תעיזו. אם רק תעיזו,
החיים ישתנו ככה (נוקשת באמצע צרדה)"
ברוך: החיים לא משתנים!?
שירה: לא ככה (נוקשת באמצע צרדה)
ברוך: אז גם עוד עשרים שנה תשירי למקרר?
שירה: עשרים שנה יקח לי, אבל בסוף אני אקלוט. אתה תקרא לי לעלות לבמה
לשיר, או סתם לתקוע נוד, ואז תחכה שניה, תסתכל לי עמוק בעיניים
ותגיד "איזה יופי". ותפנה לקהל ותגיד, "לאישה הזאת מגיע מחיאות
כפיים". וברגע הזה, כשכל האולם ימחא כפיים, אני אפרוץ בבכי ואדע.
אני לא טיפשה, מכוערת, חסרת כשרון, שמנה-בהמה-דאבה. יש בי יופי.
ואופי. מתחת להררי השומן האלה מסתתרת אישה חדשה, משוחררת,
עצמאית, עוצמתית. תראה, יש לי עור ברווז. אני ברווז. עשית ממני משהו.
ברוך: את לא אמא שלך.
שירה: אז אל תגיד שהיא אחלה. ואל תמכור לי שאני זמרת. לעמוד עם גיטרה,
ליבב על בדידות ותאהבו אותי, תאהבו אותי. זה לא עוצמתי, זה פאטתי.
רגשות זה דבר פאטתי. לא רוצה לשחרר את הבטן, לא רוצה לשחרר
את הילד שבי, לא רוצה ילדים בכלל. לא רוצה להיות חלק מהלבנטיניות
הישראלית הבהמית הזאת שחיה על איבוד שליטה. דם, דמעות, הפרשות,
זיעה, סמארק. בואו תראו. הג'יפה משפריצה לי מכל החורים. איזה יופי.
אני מותרת מהבהמה ביכולת שלי לשלוט בעצמי. איפוק. זה ערך בעיני.
קצת אירופאיות. אף אחד לא יגיד לי כמה אני שווה. רק אני.
היא מדליקה את הסיגריה. ברוך מתבונן קדימה, לכיון הקהל.
ברוך: כמה רעל. איך הם גורמים לנו לשנוא.
זה לא בית. זה כלא.
שירה: זה התחלה של מונולוג על הילדות העשוקה שלך?
הוא צוחק.

- שירה: מה אתה מסתכל?
 העיקר הבטחת לאבא שלי שתרימו גינה כזאת.
 ברוך: זה יקרה.
 שירה: כל אחד יעשה מה שהוא יודע.
 השכן שלנו יגנן גינות, אתה תבטיח הבטחות.
 ברוך: איך הסיגריה?
 שירה: סיגריה. איך הקפה?
 הוא צוחק.
 ברוך: את שמה זין על העולם.
 שירה: כזאת אני.
 ברוך: שרה, מעשנת, אוכלת. לא מסתירה כלום.
 שירה: מזדיינת איתך.
 ברוך: סליחה?
 שירה: לשם אתה חותר?
 ברוך: אני בחיים לא אפגע בך.
 היא פולטת נחרת בוז ומכבה את הסיגריה. הולכת לשים המאפרה מעל המקרר.
 שירה: אשכרה סרט. אתה חי בסרט. באת לפרובינציה להציל
 את הבתולה מציפורני הרשע. ברוך, לא צריכה בייביסיטר,
 לא צריכה מורה לחינוך מיני. לך, תראה את האור למישהו אחר.
 היא מרימה הנורה שבקופסה מהשולחן ונותנת לו.

מקלט. ברוך שולף מהקופסה של הנורה נר. פונה לקהל.
ברוך: תראו. גם לכם יש. קיבלתם בכניסה. תסתכלו עליו רגע. נר בתול.
לכל אחד בחדר הזה יש נר בתול. (מדליק את הנר) אור. יש לי אור.
לכם אין. בוא ננסה משהו. (מדליק נר בקהל) עכשיו תנו לבדוק.
אותו דבר. הדלקתי נר אחר, אבל זה לא בא על חשבוני. אותה כמות אור
יש לי. ננסה עוד פעם. (מדליק עוד נר) וואלה. אני מתחלק עם האור שלי
ולא מפסיד כלום. העוצמה שלי לא יורדת. להיפך. סופסוף רואים בני אדם.
(לאנשים שהדליק) מה אתם מחכים? תתחלקו, תדליקו, תפיצו אור.
(מחכה שכל האולם יואר בנרות) האור הזה הוא כמו אהבה. אין מה
להתקמצן. יש מספיק לכולם. שחררו את האהבה. תנו לנחשול עצום
של אהבה לפרוץ החוצה. אל תכבו אותם.

תמונה 14

חלום אודליה. על רקע נרות דולקים בידי הקהל, נכנסת אודליה לבושה שמלה אקסטרווגנטית. עולה שיר. בתנועות דרמטיות היא שרה איתו. במהלך השיר נפתח המקרר ושירה יוצאת ממנו נסערת. היא ממהרת לאמבטיה, מתכופפת, מכניסה ראש לאסלה, מאמצת את הגוף. נשמעים קולות הקאה. אודליה נועצת בה מבט זועם ומעצימה הופעתה. שירה מנגבת פיה, מביטה באמא שלה השרה לקהל האוחז נרות ומצטרפת אליה. אודליה שרה ביתר שאת. הן רוקדות יחד, רבות על תשומת לב הקהל. שירה מצביעה על אימה הפאתטית וצוחקת עליה. אודליה מתכנסת בעצמה. שרון נכנס, מביט בקהל. שירה יוצאת.

שרון: תכבו אותם.

השיר נפסק.

תמונה 15

אולם חתונות. מוזיקה. אודליה בשמלה אקסטרווגנטית חולמת בהקיץ. שרון מתבונן בה, מעביר יד מול עיניה. היא מבחינה בו, נסערת.

אודליה: איך אתה מרשה לה?

שרון: למי?

היא מתעשתת, מעסה עם היד את הגב.

אודליה: אוח, הלך לי הגב מהעקבים.

שרון: מה יהיה איתך?

אודליה: מה עשיתי?

שרון: כלום. בהית, חלמת, פינטזת שקורה משהו.

אודליה: תקעת אותי על רחבת הריקודים ונעלמת.

מה אני אמורה לעשות?

שרון: לחכות לבייביסיטר.

אודליה: ככה אתה מרגיש?

שרון: אני בעבודה עכשיו. כל העיריה פה.

אודליה: אני יודעת.

שרון: לא, את לא יודעת. מבחינתך העיריה מתקשת לעבוד איתנו, בגלל שאנחנו רוקדים יפה. יש לי הפתעות בשבילך.

אודליה: (מסתכלת לצדדים) ששש...

שרון: שום ששש. גבאי, החבר מועצה שמתחתן כאן הערב, הכל בזכותו. בזכותו אין מכרזים בעיריה. בזכותו את כל העיסקאות עושה משרד אחד. למה? כי המשרד הזה נותן לו חצי מהכסף על כל עיסקה. ככה זה. יד רוחצת יד.

אודליה: אני ביקשתי לא לדעת על הרמאויות שלך.

אחרי זה אני לא ישנה בלילה.

שרון: שאני לא אשן, שאני אפחד ממס הכנסה, מהמשטרה, עם זה אין לך בעיה.

אודליה: מה אתה רוצה?

שרון: תני לי לעבוד.

אודליה: לך.

שתיקה. נשמע שיר מזרחי. הוא כורע ברך תוך כדי ריקוד, מוחא לה כפיים. היא מתרככת, צוחקת, מתחילה לענטז מולו.

אודליה: ככה התחלת איתי.

שרון: ממתי כורעים ברך בריקוד סלוני?

אודליה: זוכרת את העיניים שלך מלמטה. הערצת אותי.

שרון: כמו שניגשתי עכשיו לגבאי, אמרתי שהקטרינג מעולה.

אודליה: כלום אי אפשר להכניס לפה. גועל נפש האוכל.

שרון: "הכרחתי את אודליה לשבור דיאטה", ככה אמרתי לו.

אודליה: מתעבת את השקרים שלך.

שרון: "מתעבת". כשאת נכנסת לאוטו החדש שלנו זה עובר לך.

אודליה: מוותרת עליו.

שרון: ועל השמלה?

אודליה: (מפסיקה לרקוד) מוותרת. כל הלוקסוס, המחמאות, הכל. מוותרת.

אני ראיתי איך עמדת שם ובחנת אותי. עומד, מתבייש שאני לבושה

ככה. אומר לי שיצא טעים וקורץ לשירה. מה נראה לך, המשרתת

לא רואה? המשרתת מטומטמת אבל לא עיוורת. לפחות יש לכם

את מי לשנוא יחד. לך, תעבוד, תאכל משהו. לא צריכה בייביסיטר.

שתיקה. שרון מביט הצידה, כביכול למישהו, מחייך. נשמע סינטרה ברקע.

היא מתקרבת, מסדרת שיערו, מניחה ידו סביב מותניה, מנסה לרקוד.

אודליה: תמיד מקבלת בחתונות. הזמן הכי לא מתאים,

אני מקבלת. הנה, מהתחלה. לא מפילה עליך כלום.

הוא נעתר. הם רוקדים.

אודליה: מתה עליך שאתה אלגנטי. הגבר כי יפיוף פה. תראה את

הגמדה עם הירוק. יוצאות לה העיניים, מזילה עליך ריר.

הוא מסובב אותה תוך כדי ריקוד, שולח מבט הצידה.

שרון: "מזילה ריר", זאת המילה. "מזילה ריר".

אודליה: תראה איך מסתכלים עלינו.

שרון: הזוג המלכותי.

אודליה: בוא נחזור לרקוד. אוי, כמה בא לי. סלוני, שנות הששים, סלסה.

פעם בשבוע נסגור את המשרד המזויין בשעה נורמאלית,

ובמקום לרוץ תוציא אותי לרקוד. יא מותק, עולה לי לאס ווגאס.

זוכר את הפלמינגו קלאב בלאס ווגאס? עוד פעם אתה בוחן אותי.

אתה מתבייש שאני הולכת ככה?

שרון: את מתביישת?

אודליה: קצת.

שרון: נלך?

היא מעווה פניה בכאב ותופסת את הגב.

מטבח. אודליה יושבת על הכסא שלה, כפופה קדימה, רוכסן שמלתה פתוח מאחור וראשה שוען על השולחן. שרון עומד מאחוריה, מעסה בריכוז את גבה. הם מוארים באור הירח. אודליה: אוחח, אחח, פדלאה. חמש דקות רוקדת, כל הגוף מתפרק לי. כשנתחיל לרקוד מסודר אתה תראה, פרפר אני אהיה. כן שם, בדיוק. אוח, אחח...

שרון: הבת שלך ישנה.

אודליה: לא יהיה לך יותר נוח במיטה?

שרון: ששש...

היא מפנה פניה לצד השני, מביטה בירח המאיר אותה. עווית הכאב בפניה נעלמת.

אודליה: יא, ירח מלא. איזה ערב קסום.

שרון: ששש...

אודליה: איך אני אוהבת את הידיים שלך.

חזקות, חמות, אוחח! מותק, תהיה עדין.

הוא מתרחק. היא מזיזה את הגוף, קמה.

אודליה: לא יאמן. אדם חדש. אל תזוז.

היא יוצאת. שרון מביט בירח. היא חוזרת עם בקבוק יין.

אודליה: מותק?

שרון: לא, לא בא לי.

אודליה: בטוח?

שרון: אני גמור.

היא מניחה את הבקבוק, מתקרבת. הם מתנשקים. היא נוגעת, מחרמנת. הוא עוצר אותה.

אודליה: איזה ערב קסום.

שרון: חתן השמחה הרגשתי.

אודליה: נכון?! אנחנו רוקדים, והחתן כלה,

חברי המועצה, כולם, מעריצים אותנו.

שרון: אני התחנפתי, ליקקתי, רציתי להקיא מעצמי.

את הרגשת זקנה, שמנה, חשבת שאני מתבייש בך.

זה לא היה ערב קסום. היה ערב חרא.

אודליה: לי היה קסום. רע לך עם זה? לך.

הוא יוצא. היא ממהרת אחריו.

אמבטיה. שרון פושט מכנסיים, מוריד חולצה, לובש מכנסי התעמלות,

מתיישב על האסלה ונועל נעלי התעמלות. אודליה מביטה בו.

אודליה: חייבים להיפטר מברוך. תראה איך הוא מרחיק אותנו

אחד מהשני. אתה צודק, מאז שהוא פה, אנחנו לא

מפסיקים לריב. (מבחינה במעשיו) אמרת שאתה גמור.

שרון: ערב קסום. אני יוצא לחגוג אותו בריצה.

אודליה: אתה יוצא מהחדר הזה, אין לך מה לחזור.

הוא יוצא.

אודליה: אני לא כלב שלך, אתה שומע? אני לא כלב.

מטבח. שרון מוריד מעל המקרר את המאפרה והסיגריות. אודליה נכנסת, מביטה בו מניח את המאפרה על השולחן ומדליק סיגריה. פניה מתכווצות לבכי.

שרון: אל תעשי לי את זה.

אודליה: מה אני עושה?

שרון: מה שאת תמיד עושה.

אודליה: מה?

שרון: גורמת לי להרגיש אשם. כל החיים אשם. כל החיים פוגע בך. כל פעם

שאני רוצה לדבר, להגיד משהו אמיתי, אני רואה את העיניים האלה,

המבט המבוהל, "אל תתעלל בי, אל תזרוק אותי". אני אתעלל בך?

אני אזרוק אותך? אבל מה איתי? כמה אני יכול להתעלל בי. לא רוצה

להמשיך ככה. לא רוצה לשקר. אני לא רוצה לשקר.

הוא לא יודע מה לעשות. מכבה את הסיגריה. שתיקה.

שרון: יש לי רומן. אל תתחילי לבכות. אני רוצה פעם אחת להגיד

את זה כמו שצריך. זה גבר.

שתיקה.

שרון: רציתי להיות רק איתכם. אמרתי לעצמי

כל הזמן זה סתם, זה יעבור. זה לא עובר.

היא תופסת בעווית כאב את הגב. הוא מתקרב. היא מסמנת שיתרחק. הוא יוצא לאמבטיה.

במקביל: שרון מתלבש באמבטיה, אודליה מפנה את האוכל מהשולחן, מתייפחת, ושירה ששמעה את כל השיחה, שרה את השיר שלה ("די" מילים ולחן: קורין אלאל)

שירה: השמלה שלי קצרה מדי,

אמרו לי היום בכיתה

השרוול שלי קצר מדי,

קצר מדי

הזיפים שלו ארכו מדי,

ארכו מדי

והקול שלה גדל מדי,

גדל מדי בשבילי

די, די, די

הכל בטל עכשיו,

די, די, די

שום סיפורים לא יעזרו כאן,

שום הברות לא יצחיקו,

די, די, די

תמונה 17

ברוך ושרון רצים לאור הירח.

שרון: תראה איזה יופי.

ברוך: תראה אותי.

שרון: תנשום.

ברוך: אל תגיד לי מה לעשות. אף אחד לא יגיד לי. בני אדם

אינטרסנטים. כסף זה דבר מלוכלך. אני לא צריך כלום.

אני יודע לחיות. אני אלמד אתכם. אחר כך אני אלך

לקבץ נדבות, להתחנן לכוס מים.

שרון: תרים עיניים מהכביש.

ברוך: סתום את הפה. מישהו מוכן ללמד אותך לרוץ.

תרים עיניים מהכביש. תרוץ. גוויה שכמוך. תרוץ.

שרון: מתי פעם אחרונה ראית ירח מלא?

ברוך נעצר, מביט. שתיקה. הוא מילל כמו זאב לירח.

תמונה 18

מטבח. שירה מחזיקה קערת ספגטי ואוכלת. אודליה נכנסת.
 אודליה: תהרגי אותי, איך את טורפת ככה ונשאת שלד?
 שירה: אני מקיאה אמא.
 אודליה: עושה אותי מאושרת שאת נהנית ככה מהספגטי בשמנת.
 שירה מניחה את הקערה על השולחן.
 אודליה: רק אל תבכי לי על כאבי בטן. כשאוכלים בלילה הקיבה עצלה,
 חילוף החומרים גרוע, המזון נהפך לשומן. לעומת זה,
 אם היית מקפידה לאכול ארוחות ערב עם המשפחה שלך...
 שירה: מתחילת השנה, שלושה תלמידים מ-"ב"
 מכריחים אותי להסניף קוק ואז אונסים אותי.
 אודליה: מה?
 שירה: את רואה, אוזניים זה לא רק בשביל לתקוע בהם עגילים. איזה כיף.
 אודליה: למה את שונאת אותי?
 שירה: מה אמרתי עכשיו?
 אודליה: עבדת עלי.
 שירה: לפני זה, מה אמרתי לפני זה?
 אודליה: שלא תדברי אלי בטון הזה.
 שירה: איזה כיף. נעלבנו. נסתם המוח.
 עכשיו ממש לא חייבים להקשיב לכלום.
 אודליה: אני אמא שלך.
 שירה: ואני מקיאה. בשירותים שלך אני מקיאה. החומצות קיבה הורסות לי
 את השיניים, הגרון שלי פצוע מהאצבעות שאני דוחפת, אבל אני לא
 יכולה להפסיק. אני לא יכולה שהספגטי הזה ירקיב בתוך הקיבה שלי,
 יהפוך לגושי שומן, יתפשט כמו סרטן, בירכיים, בבטן, בתחת.
 אודליה: תתחנני שאני אבשל לך.
 שירה: למה סחבת ילדה בת ארבע לשומרי משקל? למה גררת אותי לבילויים שלך?
 ועוד מזהירה אותי שקיבלתי את הטליה שלך, שאני חייבת לשמור.
 אחרת מה? אני לא אמצא בעל שיפרנס אותי? אני אתקע לבד עם המקרר?
 אודליה נוגעת בבדלי סיגריות שבמאפרה. מוציאה מהקופסה סיגריה ומציתה אותה.
 אודליה: תעזבו אותי, הכי טוב. אני אכנס
 לחדר האטום שבניתי. יש לי שם הכל.
 שירה חוטפת לה את הסיגריה.
 שירה: את לא תתחילי לעשן בגללי.
 היא לוקחת שאיפה מהסיגריה. אודליה מביטה בה המומה. שירה צוחקת.
 שירה: יש לך בעל הומו, בת בולמית,
 אבל העולם נחרב כי מעשנים לך בבית.
 אודליה סוטרת לה. שירה מביטה בבוז ויוצאת.

תמונה 19

- פרדס. שרון מאכיל את ברוך בפלחים של תפוז.
 ברוך: אומרים לי "תלך", ציניים אלי, אכזריים,
 אבל אני יודע שיש כימיה, בגוף אני מרגיש.
 שרון: זה חייב להיות הדדי, לא?
 ברוך: תפתח את הפה.
 שרון: הוא מאכיל את ברוך בפלח תפוז.
 ברוך: מה אתה שואל?
 שרון: צודקת אישתך, אתה מותק.
 ברוך: מה אתה שואל?
 שרון: לא מגיע לי לאהוב?
 ברוך: תגיד כבר. שחרר אותי.
 שרון: זה אסור.
 ברוך: אנחנו קובעים מה אסור. תפתח את הפה.
 שרון: הוא מאכיל אותי.
 ברוך: למה אני עושה לך את זה? בנית עסק, משפחה.
 שרון: אתה מזמין אותי להיכנס. למה אני חייב להרוס?
 ברוך: בגלל פחד לא תיתן לעצמך לאהוב?
 שרון: אני אהרוס אותה.
 ברוך: לא נכון.
 שרון: היא עלה נידף.
 ברוך: ומה אתה? אבן? האהבה שלך זה דבר רע?
 שרון: זה מילים, זה רק מילים.
 ברוך: תסתכל לי בעיניים. זה לא רק מילים.
 שרון: אתה הופך מילים לפעולות. אני רק יודע לדבר.
 ברוך: שרון תופס את ברוך ומנשק אותו. ברוך ניתק ממנו מופתע.
 שרון: בא לי להרוג! בא לי לקחת את הפרדס המזוין הזה, להעלות
 אותו באש. זונות! בני זונות מזדיינים! שֶׁכְּחוּ ממותק. אין מותק.
 שרון: מותק מת. נכנס לי הביתה, מחבק, אומר "תן לי לאהוב אותך". חצוף.
 ברוך: ממיס לי את הלב. ככה צריך לחיות. הירח הזה הוא עדי. אנחנו
 הולכים להתחפף מהעיר המזדיינת הזאת, לחגוג את האהבה שלנו.
 שרון: הוא מתקרב לנשק אותי. ברוך מתחמק.
 ברוך: שרון...
 שרון: אתה לא הורס את אודליה, אתה מציל אותי.
 ברוך: מה קורה פה?
 שרון: אל תפחד.
 ברוך: מה אתה עושה?
 שרון: אני אוהב אותך.
 ברוך: גם אני.

שרון מתקרב לנשק.

ברוך: לא רוצה.

שרון: למה?

ברוך: תוריד ידיים.

שרון: זה מבחן?

הוא אוחז בפניו של ברוך. ברוך הודף אותו בכוח.

ברוך: חשבתי שאיכפת לך ממני, לא מהזין שלי.

שתיקה. שרון מביט בו המום ויוצא.

תמונה 20

מטבח. חושך. ברוך פותח את המקרר, מוציא קרטון חלב.
 אור המקרר חושף את שירה. היא יושבת ליד השולחן, מתבוננת בו.
 ברוך: את ערה.
 שירה: איפה אבא שלי?
 ברוך: עוד פעם תפסת אותי מתגנב. מה לעשות,
 מת לכוס חלב, ולמטה יש רק ג'ריקן עם נפט.
 למה את בחושך?
 שירה: תענה לי.
 הוא סוגר את המקרר.
 ברוך: לא יודע.
 שירה: לפני שעה יצאתם לרוץ.
 ברוך: נכון.
 שירה: מה עשית לו?
 ברוך: מה עשיתי לו?
 שירה: מי אתה? מה אתה מחפש?
 ברוך: עלית עלי. טרפתי אותו.
 שירה: אבא שלי לא הומו.
 ברוך: הוא העיר אותי. הוא היה מאד מרוגש, שיכנע אותי לרוץ,
 מיד הסכמתי. יצאנו החוצה. הוא הראה לי את הירח,
 שיכנע אותי להיכנס לפרדס. ואז באמצע היער הזה
 הוא נעצר, התחיל לנשק אותי, לגעת בי, מנסה להפשיט
 אותי, אומר לי כמה הוא אוהב אותי, נצמד בכוח.
 שירה: איזה יופי.
 ברוך: מה?
 שירה: הצלחת. עוד גרופי לאוסף. מתחבר לרגשות, מת על
 הגורו, מאוהב בך. כל הקהל שמגיע הנה מאוהב בך.
 אבל פאק, זה לא עושה לך כלום. בגלל זה נדבקת
 להורים שלי. היית מת לכזאת אהבה. אתה לא מסוגל.
 אתה ריק. היית חייב לקלקל להם.
 היא לוקחת סיגריה ומדליקה אותה.
 ברוך: למה את כל כך שונאת אותי?
 שירה: כל כך הרבה שנים הם יחד. אולי זה לא מושלם, אבל
 הם לפחות לא מוותרים. אני יודעת שהוא אוהב אותה.

- ברוך: ילדה טובה, דואגת לאבא, מחכה לו בחושך. אל תדאגי,
אבא חייל גיבור. הוא ישמור על הבית, על המולדת,
יגן עלינו בגופו מאויבים. אני רק מקווה שיש לו קונדומים.
שירה: סתום כבר.
- ברוך: איש קטן עם סוד ששונא את העולם.
איך נתת לו למעוך אותך?
שתיקה. הוא מתקרב. היא מתקרבלת בו. הוא מושיט יד ללטף אותה.
היא נועצת את הסיגריה הבוערת בכף ידו.
- ברוך: זה כואב.
שירה: האמת כואבת.
- ברוך: יא זונה, כוס האמא שלך.
שירה: מה עוד אתה מרגיש?
ברוך: תיזהרי ממני.
- שירה: או, עכשיו אני מאמינה לך.
הוא מתקרב להרביץ לה, נסוג ויוצא.

תמונה 21

חלום אודליה. מטבח. אודליה נכנסת סהרורית בכותונת לילה. היא פותחת את המקרר, ברוך יוצא ממנו, מחזיק סיגריה. עולה מוזיקה. הוא סוחף אותה לריקוד טנגו.

ברוך: קניתי.
אודליה: זובי.

ברוך: כסף שלי. אני קונה.
אודליה: לא מוכרת.

ברוך: אני חולה על הדירה הזאת.
אודליה: תביא זיפ.

הוא נותן לה את הסיגריה. היא מתמכרת לשאיפה.
אודליה: זה חתול בשק. מרחו קצת צבע, אבל מתחת הכל עובש, פטריות. תאמין לי. הצנרת רקובה, החשמל הרוס, הכל מתפורר, מתמוטט.

ברוך: אל תהרסי חלום. סופסוף מצאתי בית.
אודליה: זה לא בית, זה חירבה.

ברוך: פנינה נדירה, יקרה, חושנית, אוח...
אודליה: תביא זיפ.
היא לוקחת שאיפה.

ברוך: אודליה, יש לי וידוי.
הוא מרים פניה אליו. היא משתעלת, מועדת.
אודליה: יש לי בחילה.

הוא תומך בה. היא נשענת על השולחן, עוצמת עיניים כדי להסדיר נשימתה. הוא יוצא. היא מקיצה מהחלום מבחינה בבקבוק יין שעל השולחן, לוקחת את הבקבוק ויוצאת.

תמונה 22

- מקלט. אודליה אוחזת בקבוק יין, מחפשת מסביב. ברוך יושב בעומק האולם, בתוך הקהל.
 אודליה: הפילה השתחררה מהחבל. מגיע לי
 לרקוד, להשתכר, להתפרע. איפה אתה?
 ברוך: פה.
 אודליה: היי. בוא לבמה. תראה איזה יין. (מתבאסת)
 לא פותחן, לא כוסות. מטומטמת. בשביל מה
 יש גבר? נו בוא, תפתח. תעשה גם מוזיקה. נחגוג.
 מגיע לי ערב קסום. אתה יורד או שאני עולה?
 ברוך: אל תזוזי.
 אודליה: אני רוצה לרקוד. אני רוצה שתיגע בי. מהרגע
 שהגעת אתה עושה לי עיניים. אז הנה, אני שלך.
 לא, הפעם אני מחליטה. אתה שלי. אני עולה אליך.
 ברוך: כמה אפשר לנצל?
 אודליה: אני הבאתי יין.
 ברוך: להשקות אותי ולזיין לי את הצורה. זאת התוכנית?
 אודליה: מה?
 ברוך: פר הרבעה? זה מה שחיפשתם?
 אודליה: אתה מגעיל. אתה פשוט מגעיל.
 ברוך: נעלבתי?
 אודליה: אני הולכת.
 ברוך: אל תזוזי.
 אודליה: אתה מגעיל.
 ברוך: את מבקשת את זה.
 אודליה: שתהיה מגעיל?! אני הבאתי יין.
 ברוך: אני לא נותן לך כבוד?
 אודליה: לא.
 ברוך: למה שאני אתן כבוד לסמרטוט?
 אודליה: אני סמרטוט?
 ברוך: ככה את חושבת.
 אודליה: אני לא בסדנה עכשיו.
 ברוך: נעלבתי?
 אודליה: די, מהתחלה. תהיה נחמד. אני עולה אליך.
 ברוך: אל תזוזי.
 אודליה: די, די כבר.
 ברוך: נעלבתי?
 אודליה: שרון עזב היום את הבית.
 ברוך: מפתיע אותך?
 אודליה: מה?

ברוך: מפתיע אותך שהוא עזב?
 היא מנידה ראשה לשלילה.

ברוך: למה שאני אהיה מופתע?
 אודליה: אתה חושב שאני לא שווה כלום?

ברוך: לכי לישון.
 אודליה: תגיד לי מה אתה חושב עלי.

ברוך: את תיעלבי.
 אודליה: תגיד לי.

ברוך: בת כמה את?
 אודליה: כמה אני נראית?

ברוך: מה עשית כל השנים?
 אודליה: אני אמא.

ברוך: זהו?
 אודליה: אני עוזרת לשרון במשרד.

ברוך: עוזרת.
 אודליה: פעם לקחתי קורס הנחיית קבוצות, אבל הפסקתי
 באמצע. לא היה לי לב להשאיר את שירה לבד.

ברוך: איזה אמא. למופת.
 אודליה: (מחייכת) פעם...

ברוך: פעם. הכל פעם. אישה זקנה שהחיים עברו לידה.
 זה מה שאת. תראי, כולם ברחו. אבל את מעמידה
 פנים שטוב לך. מבשלת, מתאפרת, מספרת סיפורים,
 לא סותמת את הפה. אבל הכל תפל, חסר טעם, אף אחד
 לא באמת מתעניין. אני בז לאנשים כמוך. מפתיע אותך?
 אודליה מנידה ראשה לשלילה.

ברוך: ככה את חושבת. למה שאני אחשוב אחרת?
 למה שבעלך והילדה שלך יחשבו אחרת?

אודליה: למה הכל יוצא לי תפל?
 ברוך: תוסיפי פלפל.

אודליה: פלפל? אני לא מוסיפה פלפל? הכל אני מוסיפה.
 ברוך: הכל או כלום. את לא מקשיבה לאוכל,
 את לא מקשיבה למשפחה שלך.

אודליה: אני כל כך משתדלת.
 ברוך: ואת ואת ואת. חאלס, צאי מעצמך. את לא לבד פה.
 אודליה: מה לעשות?
 ברוך: תפסיקי להיות מסכנה.

אודליה: אבל אף אחד לא אוהב אותי.

ברוך: תאהבי את.

אודליה: את מי?

ברוך: את עצמך.

אודליה: (מגחכת) עם איזה חלק להתחיל?

ברוך: כולם מוצלחים.

אודליה: אני מושכת בעיניך?

ברוך: כבר עשר דקות יש לי זיקפה שמטריפה אותי.

אודליה: איך אתה מדבר?

ברוך: איך את מתלבשת?

אודליה: למה אמרת לי דברים רעים?

ברוך: תתפשטי.

אודליה: אולי נשתה קודם?

ברוך: תתפשטי.

אודליה: אני מתביישת.

ברוך: תתפשטי.

היא מהססת, מתפשטת, נעמדת בחזיה ותחתונים מולו. מסתירה את עצמה.

ברוך: עומדת, מחכה שיגידו לך מה לעשות.

אף אחד לא יגע בך. תשכחי מזה. יאללה,

שימי את הסמרטוט. טוסי לי מהעיניים.

היא אוספת את השמלה ויוצאת.

תמונה 23

פרדס. שירה מביטה בירח. ברוך נכנס מתנשף. היא לוקחת את ידו, היד בה נעצה סיגריה.

שירה: כואב?... ואתה עוד רץ הנה, דואג לי.

ברוך: לא קר לך?

שירה: תראה מה עשיתי לך.

ברוך: את לא התכוונת.

שירה: כל החיים אני לא מתכוונת, וכולם אוכלים ממני חרא.

תראה אותך. תראה את ההורים שלי.

ברוך: מה איתם?

שירה: תקעתי אותם יחד.

ברוך: איך?

שירה: נולדתי.

ברוך: לא השקתי את הגינה. כוס אמק,

מה הוא מתייחס אלי ככה?

שירה: מה?

ברוך: את לא אשמה.

שירה: על מי דיברת?

ברוך: את בנאדם מדהים.

שירה: אז תספר לי.

ברוך: נודניק, אבל מדהים.

שירה: נו?

ברוך: זה לא מעניין.

שירה: למה?

ברוך: זה לא מעניין. מעניין מה קורה עכשיו. ועכשיו את

תקועה בפרדס הזה, מחכה קפואה מקור למישהו

שלא מתכוון להגיע. למה אנחנו לא בורחים מפה?

שירה: תספר לי.

ברוך: את בלתי נסבלת.

שירה: אמרתי לך.

שתיקה. הוא מביט בה. היא מחייכת.

שירה: "פעם אחת"... (מסמנת שימשיך)

- ברוך: פעם אחת היתה גינה. גן עדן.
 שירה: וואו.
 ברוך: אבא שלי אהב אותה. אני עזרתי לו. גזמתי, דישנתי,
 הישקתי, הייתי רץ בבוקר לחפש ניצנים חדשים...
 שירה: כל הכבוד.
 ברוך: ... שתהיה לי סיבה להעיר אותו, שיצחק קצת. יש לו צחוק מתגלגל.
 ואז הוא יצא למילואים, ואני הפרעתי בבית ספר, היו בלאגנים, לא השקתי.
 אמא נידנדה, וכל פעם הייתי מציץ מהחלון, מתחלחל, ולא מזיז אצבע.
 בסוף הכל מת. ואז הוא חזר והפסיק לדבר איתי. זהו. לא נותן
 לחרא הזה לבאס אותי. היה, נגמר, צריך להתקדם הלאה. הולכים?
 שירה: מה זאת אומרת "הפסיק לדבר איתך"?
 ברוך: הפסיק.
 שירה: זהו?
 ברוך: אפילו ביום הולדת שלי. ואני כבר לא יכולתי. עמדתי בסלון, הסתרתי לו
 את הטלוויזיה, ביקשתי סליחה, בכיתי, התחננתי שיגיד לילה טוב, כלום.
 באמצע הלילה לקחתי נפט, שפכתי בכניסה, הדלקתי גפרור, הדלת
 התלקחה בשניות. לא ידעתי מה לעשות. והגיע מכבי אש, משטרה,
 כל הרחוב התעורר. כשכולם הלכו, הוא הרג אותי במכות. ואפילו אז,
 בלי להוציא מילה. אותו לילה לקחתי את הדברים שלי ועפתי משם.
 שתיקה.
 שירה: אבא שלך זה השכן שלנו?
 ברוך: אני דומה לו?
 שירה: אתה לא מתגעגע אליו?
 ברוך: בלוויה של אמא לא דיברנו, אז עכשיו?
 זה נעים.
 הוא מתקרר. מנשק אותה. היא נעתרת. נלחצת. מתרחקת. הוא מוריד לה את החולצה.
 שירה: קר לי.
 הוא משכיב אותה. מוריד לה תחתונים.
 שירה: תפסיק.
 ברוך: שחררי את הגוף.
 הוא חודר אליה.
 שירה: (צועקת) אמא!

אודליה שרון וברוך עומדים מול הקהל, מרוחקים זה מזה. כשאחד מדבר, השאר בחושך. אור ירח עמום מאיר לאורך התמונה את שירה ששוכבת מכונסת בעצמה.

ברוך נכנס עם ג'ריקן נפט.

ברוך: אבא זה לא חלום, הסיוט שלך חוזר. תרד הנה. או שאני מעלה את כל הגינה הזאת לשמיים. והפעם אני אהיה יסודי. לא ישאר זכר. אתה תהיה גאה בי. ברד הנה. על כל העצים ברחוב תליתי תמונות שלי, שיסקרן אותך לראות מה הבן שלך עושה. חודש ימים אני מעביר סדנאות מול הבית שלך. ואם היית מגיע פעם אחת, היית רואה מה זה. אנשים מצליחים לצחוק, לבכות, לעשות דברים שבחיים הם לא העיזו. לשחרר את האהבה. כן. הבן שלך עוזר לאנשים לאהוב. אנסתי הלילה ילדה בת 16. רציתי להיות איתה, אז זיינתי אותה. השארתי אותה מדממת ורצתי אליך. אבא. בבקשה תסתכל עלי. אני הבן שלך. תגיד לי שאני הבן שלך.

שרון מתלבש בחופזה.

שרון: אני מזדיין עם גברים במכוניות, שירותים ציבוריים, בים. תמיד בחושך. לא אומרים מילה. היום פעם ראשונה הלכתי עם מישהו הביתה. ואתה מתעקש שיהיה אור, שתוכל להסתכל לי בעיניים. כל הזמן בעיניים, בעיניים. כל כך נעים פה... אל תקום, שלא תתקרב אלי. אנחנו שני גברים, לא יכול לצמוח פה כלום. יש לי אשה מדהימה. מתעקשת שנשב לשולחן יחד, לא שהיא יודעת לבשל, אבל יחד. לא מוותרת עלי. ואני כן נמשך אליה. היא כל כך יפה בעיני. כשאני רוקד איתה זה הדבר הכי שלם בעולם. למה אתם מלכלכים אותי? למה היא לא נותנת לי חופש? למה אני מפספס? כל הזמן מפספס... רץ ממקום למקום. הבת שלי.

אודליה נוהגת.

אודליה: שבע עשרה שנה אני לא עושה לו את זה. לא משנה כמה אני אתאמץ, כמה אני אעזור במשרד, אף פעם זה לא יהיה מספיק. הבת שלי מקיאה בשירותים שלי, אבל אני מסכנה, לא רואה כלום. והיא, גם כשהיא שונאת אותי, לא מרשה לי לעשן. שומרת עלי. מתוקה שלי. הנה, הרמתי לך טלפון. שמעתי בקול שלך שאת צריכה אותי, אז אני באה. אני באה. אמא נוהגת. זה לא חלום. העצים עומדים במקום ואני עוברת אותם, דוהרת קדימה, פורסת כנפיים. אמא פרפר. מתוקה שלי, אהובה שלי, אמא באה לקחת אותך הביתה.

תמונה 25

שירה, ששכבה מכורבלת מאז סצינת האונס, קמה, מתחילה לשיר את השיר שלה. בפזמון מצטרפים אליה המבוגרים.

שירה: השמלה שלי קצרה מדי,

אמרו לי היום בכיתה

השרוול שלי קצר מדי,

קצר מדי

הזיפים שלו ארכו מדי,

ארכו מדי

והקול שלה גדל מדי,

גדל מדי בשבילי

כולם: די, די, די

הכל בטל עכשיו,

די, די, די

שום סיפורים לא יעזרו כאן,

שום הברות לא יצחיקו,

די, די, די